BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!

İşçi Köylü Kurtuluşu

TKP/ML MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI Ekim 1999 Sayı:130

DİRENENLER ER YA DA GEÇ KAZANACAKLAR, SAFLARIMIZI DİRENENLERİN YANINDA TUTALIM!

PARTİZAN ÖFKELERİYLE DÜŞMANI UYARDIK, YOLDAŞLARIMIZIN VE DEVRİMCİ DOSTLARIMIZIN DİRENİŞLERİNİ SELAMLADIK!

26 Eylül'de Ankara Ulucanlar cezaevinde 1 yoldaşımız ve 10 devrimci dostumuz katledildi ve onlarcası da yaralandı.

Faşist TC. Devleti'nin bu azgın, kendi çaresizliğinden başka hiçbir şey ifade etmeyen bu [illegible] olmayan, ancak bedel ödemeyi göze alan, düşmanla dört duvar arasında dahi dişe diş mücadele eden Halil Türker yoldaşımız ve 10 devrimcinin şehit düşmesine neden oldu.

Bunun üzerine 7 Ekim'de TKP/ML'ye bağlı halk ordusu TİKKO'nun iki birimi olarak Şişli ve Avcılar olmak üzere iki adliye binasına bomba yerleştirdik. Eylemimiz canlı hedefi olmayan, düşmana uyarı, cezaevindeki yoldaşlarımız ve dostlarımızın direnişlerini selamlama niteliğini taşıyan bir eylemdi. Burjuva basın ve te[illegible]da da görüldüğü gibi, yerleştirdiğimiz bombalar, zaman ayarlı idi ve patlamaya birkaç dakika kala tespit edilerek bomba imha ekipleri tarafından etkisiz hale getirildi. Ancak bu olumsuzluğa rağmen, düşmanın birçok gücü bu bombaları imha etmek için büyük bir panikle seferber oldu. Ve eylemimizde dosta ve düşmana verilmesi gereken mesajlar iletildi.

Onca emekle yetişen, onca değerle donanan, onca bedeli göze alan, canını ortaya koyan yoldaşlarımız ve dostlarımız sonsuzluğa sessizce gönderilemezler. Onları emeklerine, değerlerine, insanlığın bu onurlu davası için savaşma cesaretlerine uygun olarak anacağız. Ve hesaplarını soracağız.

DÜŞEN BEDENLER ONURUMUZDUR. ONURUMUZU ÇİĞNETMEYECEĞİZ!

ANDOLSUN Kİ HESAPLARINI SORACAĞIZ!

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, HALK ORDUMUZ TİKKO, GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB!

İKİTELLİ'DE KORSAN GÖSTERİ

Ankara Ulucanlar cezaevinde yapılan katliamın ardından, TKP/ML-TMLGB militanları olarak, hemen başka devrimci hareketlerle düşmana karşı ortak bir tavır alma çabasına girdik.

Katliamın gerçekleştirildiği hafta, İstanbul İkitelli'de TİKB ve TKEP/L (başka hareketlerle görüşülse de bunlar eyleme katılamamıştır.) ile birlikte bir korsan gerçekleştirdik.

Korsan gösteride, şehitlerimizi selamlayan bomba süsü verilmiş ortak bir pankart astık. Ayrıca eylemimizi gerçekleştirdiğimiz caddeyi molotoflarımızla trafiğe kapattık.

Düşman eylemimizin ardından pankartımızı indirmek için bomba imha ekipleriyle birlikte alana geldi. Ve sıkı güvenlik önlemleri alındı. Tüm bunlara rağmen eylem yerinden kayıp vermeden çekilindi.

26 Eylül'de şehit düşen yoldaşımız Halil Türker ve 10 devrimci dostumuzu anıyor, cezaevini savaşın bir cephesi haline getiren yoldaşlarımızı ve devrimci dostlarımızı da coşkuyla selamlıyoruz. AND OLSUN Kİ HESAPLARINI SORMAYA DEVAM EDECEĞİZ!

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML,
YAŞASIN HALK ORDUMUZ TİKKO,
YAŞASIN GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB!

DİRENENLER ER YA DA GEÇ KAZANACAKLAR, SAFLARIMIZI DİRENENLERİN YANINDA TUTALIM!

1999 yılının şu son aylarında, "yeniden doğuyoruz" görüntüsü çizmeye çalışan TC. Devleti, ekonomik, siyasi, kültürel vb. birçok cephede artık değişik bir noktada durduğunu halka göstermenin yoğun çabalarını vermekte.

Artık cezaevlerinde, işyerlerinde, okullarda yani ezilenlerin bir araya gelip ses verebileceği her yerde devlet "değişik bir noktaya" geleceğinin yoğun sinyallerini vermekte.

26 Eylül'de Ankara Ulucanlar cezaevinde, TC. Devleti'nin faşist yüzünü apaçık gösteren ve nasıl "yeni"lenmeye çalıştığını gösteren korkunç bir katliam yaşandı. Cezaevinde düşüncelerinden ve güçlü iradelerinden başka hiçbir savunma aracı olmayan tutsaklara resmen silahlarla saldırıldı. Tutsak aileleri, ana, bacı, çocuk denmeden joplarla karşılandı. Saçlarından sürünerek gözaltına alındı. 11 tutsak şehit düşerken, onlarcası da ağır biçimde yaralandı. Ve bu cephede de yeni yüz yıla daha "güvenlikli" bir cezaevi sistemi oturtularak girileceğinin sinyalleri verildi. Yapımı süren F tipi cezaevlerine yenileri eklendi.

Deprem bölgelerinde, açlık, işsizlik, eğitimsizlik, hastalıkla yüz yüze kalan binlerce depremzede, hükümeti istifaya çağırdı. Bölgeye giden devlet yetkilileri yuhlarla karşılandı. Burada da, gelişmiş ülkelerden örnek alınarak, yeni yüzyıla nasıl girileceğinin sinyalleri verildi. Ses çıkaranlar gözaltına alındı. Deprem bölgesine dışarıdan yardım için gidenler, "örgüt üyeleri" olarak kamuoyuna yansıtılarak, yardım için geldikleri bölgelerden sürgün edildi. Ve TC. Devleti adeta "iyi ki deprem oldu" dercesine, bölgeye yapılan haddi hesabı bilinmeyen miktarlardaki yardımlara el koydu. Ve bu bölgeye yönelik en küçük yatırımın dahi izine rastlanmadı.

Eğitim alanında da yeni yüzyıla nasıl girileceğinin sinyalleri verilmeye başlandı. Üniversite sınavlarındaki usulsüzlükler en bilinçsiz insanların dahi görebileceği kadar açık bir biçimde cereyan etti. Harçlara yapılan zamlar geçmiş yılları aratmadı. Yurt ücretleri de yine neredeyse 3 katına çıkarıldı. Öğrencilerin bir arada olmasının yarattığı "tehlike" düşünülerek, lise düzeyindeki okulların nüfusunun kat kat altında kapasiteli sözde üniversiteler açılırken, deprem bahanesiyle de bir çok fakülte sürgün edilircesine darmadağınık bir halde yerleştirildi. Kılık kıyafet yönetmeliğine karşı çıkanlara yönelik saldırılar ve yığılan çevik kuvvetin öğrenci sayısının neredeyse 50 katı olması yeni bir döneme nasıl girileceğinin ip uçlarını verdi.

Memur maaşlarına yapılan zamların düşüklüğü, emeklilik yaşının yükseltilmesi, bir çok işyerinden işçilerin atılması gibi gündeme oturan meselelere sünger çekildi. Ve sesini çıkaranlara tehditler gönderilmeye devam edildi.

Ateşkes çağrılarını sürdüren ve silahı bıraktığını duyuran PKK'ye karşı saldırılar devam etti. Her hafta onlarca gerilla çatışmalarda vuruldu. Gerilla bölgelerine yapılan operasyonlarda hiçbir geri adım görülmedi.

Ve işte yeni bir yüzyıla nasıl girileceğinin yoğun sinyalleri böyle verildi, verilmeye de devam edilmekte.

Ülkemizde Faşist Diktatörlüğün varolduğunun tespitini yapan Partimiz TKP/ML bu tespitini şüphesiz ki sağlam destekler üzerinde oturtmuştur. Bugün borç batağında yüzen bir ülke, ekonomik olarak çökmüş bir ülke, siyasi olarak çökmüş bir ülke, halkını en yoğun bir biçimde sömürmek, ezmek ve susturmak zorundadır. (Ki Cumhurbaşkanı Demirel bile ekonomik krizin siyasi krizi doğurmasının kaçınılmazlığını ve bunun Türkiye'de çok yoğun bir biçimde yaşandığını 10 Ekim'de yaptığı konuşmalarda ifade etmiştir.)Bu durumda ve yarı-sömürge olan ülkemizde faşist diktatörlüğün varlığı kaçınılmazdır. Hangi çağa adım atılırsa atılsın, dünyada bilimin ilerleyişi hangi boyutta olursa olsun,

bu ülkede bağımsızlık, kendi dinamiklerine dayanarak gelişme ve bunu halk iktidarıyla gerçekleştirme olmadıkça, Faşist TC. Devletinden farklı sinyallerin gelmesi mümkün değildir.

Bugün cezaevlerinde yaşananlar, ülke gerçekliğinin bir aynasıdır. İnsanların düşüncelerini sonuna kadar savunma hakkı yoktur. Hak talep edemezler. Ederlerse, sonları bellidir. Sonları cezaevleridir. Cezaevlerinde de rahat verilmeyecektir. Orda da sessizleştirme, insanlıktan vazgeçirme çabaları sürecektir. İkna edilemeyenlere karşı zor kullanılacaktır, olmazsa imha edilmeleri meşrudur!

Bugün okullarda yaşananlar, ülke gerçekliğinin bir aynasıdır. Burada da hak talep edilmeyecektir. Bunu yapmaya kalkan öğrencilerin öğrenim hakkı elinden alınacaktır. Ses çıkarmaya devam ederse, sonu cezaevidir. Cezaevinde de işkence vardır, ölüm vardır!

Bugün üretenlere yaşatılanlar, ülke gerçekliğinin bir aynasıdır. Burada da aynısıdır. Ses çıkaranın sonu işkencedir, cezaevidir, ölümdür!

Yani ülkemizde her hak alma mücadelesi aynı kapıya çıkarılmaktadır. Kitlelerin sindirilmesi, sessizleştirilmesi, korkutulması, onurunu dahi koruyacak dirençten yoksun bırakılmaya çalışılması için, öne çıkan kesimlere en azgın saldırılar yapılmakta, devlet haklı gösterilmeye çalışılmakta ve devletin yeni yöntemlerinin, uygulamalarının önü açılmaya çalışılmaktadır.

Kitlelere en yakınları katledilse dahi, bırakın eylemlere gitmeyi, konuşarak dahi tepki vermemeleri dayatılmaya çalışılmaktadır. Devrimci-komünistlerin yanında alınan her türlü tavır, suç muamelesi görmektedir. Ve bu gün insanlara dayatılan, onurunu dahi bir kenara bırakarak sessizleşmesidir.

Bugün faşizmin gerçek yüzünü en iyi görenler, en önde koşanlar olacaktır. En çok bedeli onlar ödeyeceklerdir. Ancak bugün dayatılan, bedel ödemek ve onursuzluk arasında tercih yapmaktır. Dayatılan ya insan olmak, ya da insana ait tüm değerlerden kopmaktır. En son, tıpkı daha önce de olduğu gibi 26 Eylül'de cezaevlerindeki devrimci-komünistlerin onurlu direnişi, can bedeli direnişi tam da böyle bir direniştir. En güçlü silahlarıyla saldıran düşmana karşı, cezaevlerindekiler cezaevi görevlilerini rehin alarak, canlarını da siper ederek, şehitlerimizi selamlamış, saldırıların önünü bir sürelik de olsa tıkamışlardır. Analar bedenlerini siper etmişlerdir. Oysa bu uygulamaların muhatabı bir tek onlar değildir. Bu saldırılar her cephede fark ettirilmemeye çalışılarak sinsi sinsi bizi esir almaya çalışmaktadır. Düşünmeyen, insanlıktan uzaklaşan, sorgulamayan, güzel değerlerini yitiren, çıkarcı, bencil yaşama evet diyen, güvenilmez, dürüst olmayan insan tiplerinin günden güne çoğalması işte bu esir alınışın sonucudur. Ve faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü bir ülkede bunlara karşı savaşmanın bedeli çok çok ağır olacaktır.

Sınıf mücadelesi günden güne daha da ağırlaşmakta, daha da keskinleşmekte, düşman daha sinsice ama daha ağır bedeller ödeterek savaşmaktadır. Sessizliğe bürünenlerin, düşmanın gerçek yüzünü görmesi mümkün olmayacaktır. Çünkü o konuşmayı susmaya, onuru onursuzluğa, savaşı yenilgiye, insanlığı insanlıktan kopanlara teslim etmiş olacaktır.

En önde koşanlar, şüphesiz ki düşmanla daha sık karşılaşacaklar, daha çok bedel ödeyeceklerdir. Bunda şaşılacak bir şey yoktur. Ancak her sessizleştirilme harekatında, sesin çıktığı cephelere kan taşımak hepimizin görevidir. Her alanda eşgüdümlü, en önde savaşanlara yetişmek için daha fazla çaba sarf edilerek, daha çok insanı yanımıza katarak koşmak zorunludur. Bunu yapmadığımız takdirde niyetimiz ne olursa olsun düştüğümüz nokta, bu onursuzlaştırma savaşında mağlup olmak, yapılan katliamları haksızlıkları kabul edebilecek denli insanlıktan ve onun davasından kopmaktır.

Birçok gelişme, ilerleme kaydedilen dünyada, insanlığa, insanlığın rahat yaşamına değil de kar hırsına dayanan bir sistem oldukça, ne silahlı mücadelenin sona ermesi, ne başkaldıranların bitirilmesi söz konusu değildir. Ve her cephede savaşın sürmesi, halkın iktidara gelmesi, insanlığın hizmetinde olan bir sistemin kurulması zorunludur. Şimdi, düşmanın saldırılarının yoğunluğuyla zayıflama, tükenme, umutsuzlaşma değil, bu saldırıların karşısında direnenleri örnek alma, onlarla birlikte güçlenme, omuz omuza umut olma zamanıdır.

"SAVAŞÇI BİR PARTİNİN CEPHE GERİSİNİN İNŞASI İÇİN, YURT DIŞINI SAVAŞA CAN-KAN TAŞIYAN ALANLARA DÖNÜŞTÜRMEDE YENİ ZİRVELERE YÜRÜYELİM!

VUR ESKİYE YIKILSIN, OMUZ VER ENİYE YEŞERSİN!

Çelişme gelişmenin motoru... Çelişme yasası, ustaların saymış olduğu diyalektiğin yasaları arasında özellikle Başkan Mao'nun vurgulamış olduğu yasa. Geçmişimi şöyle bir gözlerimin önüne getiriyor ve düşünüyorum: Başkan Mao'nun yaşamın yorumlanışında gerçeğe ulaşmada diyalektiğin en önemli yasası olarak vurguladığı bu yasa kendi yaşamımı değerlendirmede, açıklamada, yorumlamada, gerçekliğime ulaşmada ne kadar da kilit bir öneme sahip... Doğada ve toplumda hiçbir olgu, olay ve bu olgu ve olayların gelişimi karşıtların mücadelesinden, yani çelişmeden bağımsız değerlendirilemiyor.

Peki neydi yaşamımın önemli dönemeçlerindeki durumum, yaşamış olduğum çelişkiler? Bu sorunun yanıtını verdikten sonra bugünkü durumumu, yaşadığım yeni çelişkileri de ortaya koyduğumda gelişimimin boyutu daha iyi anlaşılacak... Ancak özellikle üzerinde durmak istediğim gelişimimin yavaşlaması ya da hızlanmasında, gerileme ya da ilerlemede rol oynayan yöntemsizliğim ya da kullanmış olduğum doğru ya da yanlış yöntemler.

* * *

Annem ve babam 12 Eylül 1980 öncesi çalışmak üzere Avrupa'ya gitmiş ve Partiyle orada tanışarak Parti taraftarı olmuşlardı. Kendilerinin gidişinden 10 yılı aşan bir süre sonra beni de yanlarına almışlardı. Beni yanlarına alana kadar zaman diliminde ne dışımdaki dünyayı kavrayacak bilince sahiptim ne de bu bilince sahip olabilecek olgunluğa. Bu bir yönüyle doğaldı da; yeterince politik olmayan bir ortamda büyüyen bir çocuğun bilinci, duyguları... Ufku ne kadar geniş olabilirdi ki! İşte ailemin beni yanına almasıyla yaşamı anlamlı ve anlaşılır kılan -benim açımdan- bir olguyla karşılaştım. Partiyle ve doğal olarak mücadeleyle. Yaşamı anlamlı ve anlaşılır kılan Partiydi, mücadeleydi. Ancak bu gerçeklikten nasiplenmek tamamen insanın Partiyle tanışmış bir insan olarak, mücadeleyle bağımı kuran bilinç öğesinden çok algısal bilgi ve daha da yoğunluklu olarak duygusal etkilenmelerdi. Beni Partiyle tanıştıran babam ve yoldaşlarının örnek alınacak davranışlarıydı beni etkileyen. Yine bu durum da doğaldı; mücadeleye atılan kim, kafasına sihirli değnek değmişçesine tamamen bilinçlenerek mücadeleye katılmıştı ki?.. Hem bilginin sınırı olmadığına göre böylesi bir durum mümkün müydü? Elbette ki mümkün değildi.

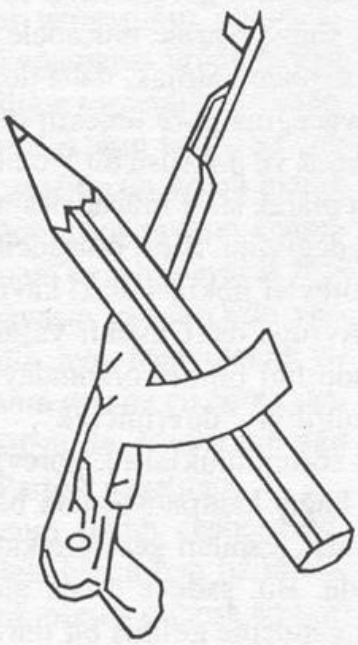

Devrimi romantizm olarak ifade edebileceğimiz olgu mücadeleye girişimde önemli bir rol oynamıştı... Bilinç, mücadeleyle bağımı güçlendirecek, kalıcı hale getirecek bir unsur olarak mücadelenin seyri içinde ve kesinlikle bir çabanın ürünü olarak kazanılacak, geliştirilecektir. Yeter ki bilinçten yoksun bir devrimci romantizmin mücadelede kalıcı olma, mücadelenin sürekliliğini sağlama, istikrarlı bir rota tutturma açısından yeterli olmadığı bilinsin...

Her şey bir yana tüm yetmezliklerime rağmen yaşamımda bir dönüm noktasını ifade ediyor Partiyle, mücadeleyle tanışmam. Yaşamımın bir nevi miladı, başlangıcı... Parti ve mücadeleyle tanışmam öncesi, Parti ve mücadeleyle tanışmam sonrası. Yaşamımın başlangıcı diyorum, çünkü öyle ya, dışımızda objektif olarak var olan sınıf mücadelesinin iradi olarak içinde yer almak bir yana, farkında dahi olmadan yaşanmış zaman dilimi ne kadar anlamlı olabilir ki?

İşte Partiyle tanışmam, benim yeniden dünyaya gelişimden başka bir şey değildi.

Bu dönem mücadelede yerimi almam, sınıf

mücadelesinin gereklerinin farkında olan bir insanın, sonuç olarak, mücadele etmek ile mücadelenin dışında kalmak, daha doğrusu dışında kalınamayacağına göre objektif olarak karşı saflarda yer almak ve doğrusu bir Komünist Partisi'nin taraftarı olarak sınıf mücadelesinin gereklerini kavramış değildim. Sınıf mücadelesinde üzerime düşen görevler noktasındaki kavrayışım, aile çevremin Avrupa'daki maddi yaşam koşullarının şekillendirdiği bilinci oranındaydı. Bu bilincin şekillendirdiği "devrimcilik", "Parti taraftarlığı" kendi sorumluluklarını, görevlerini yılda bir yapılan bağış kampanyasında bağış vermek, dergi dağıtmak, yapılan gecelere katılmakla sınırlı görüyordu. Bu, sadece örnek aldığım babam nezdinde gündeme gelmiş bir durum değildi. Böylesi bir kavrayış/pratik sahibi bir prototipti, bir kişilikti. Yani babamın kavrayış ve pratiğinde somutlaşan kişilik... Sözünü ettiğim pratikler yapılıyorsa iyi "devrimci", iyi "Parti taraftarı"sın sanılıyordu.

İlginç olan, devrimci olmanın hele ki savaşçı bir Komünist Partisi'nin taraftarı olmanın gerekleri noktasındaki çok geri pratiklere rağmen, aynı kişilik söylemde ayrı bir uçta salınıp duruyordu; yani söylemde keskin solcuydu... Niye eylem yapılmıyordu ya da başka bir söylemle niye ülkeden "ses" gelmiyordu?!

İşte başlı başına bir çelişki... Söylemle pratik arasındaki korkunç uçurumun yarattığı çelişki... Haklar ve sorumluluklar arasındaki ilişkide hiç de adil, hiç de namuslu bir duruş sergileyemeyen pratiğin çelişkisi...

Başlangıçta uzun bir süre çevremden gördüklerimin etkisiyle şekillenen bilincimle mücadele içindeki yerimin, pratiklerimin, çabamın yeterli olduğunu sanıyordum. Ancak bilincim geliştikçe ve ülkede dağ başlarında, şehir varoşlarında şehit düşen, işkencelerden geçen, zindanlara tıkılan, ölüm oruçlarında ölümün üzerine üzerine korkusuzca yürüyen yoldaşlarımın ödediği bedelleri düşündükçe şu korkunç gerçeği çok daha fazlasıyla hisseder oldum! Pratiğimiz, pratiğim iktidar için savaşan TKP/ML'nin savaşçı kişiliğiyle uyumlu değil... Söylemle/söylemimle, pratik/pratiğim arasında korkunç bir uçurum vardı. Emperyalistlerin sunduğu olanaklar farkında olalım ya da olmayalım bilincimizi şekillendiriyor ve çarpık "devrimci" kişilikler gelişiyordu. Hem "Parti", "devrim", "ses" diye bas bas bağıracaksın, hem de bedel ödemekten geri duracak, bedel ödemesini başkalarından bekleyerek düzene kazık çakacaksın!.. Üstüne üstlük bedel ödemeyi göze alanların, bedel ödeyenlerin kanları, canları, emekleriyle yarattığı değerlerin rantını yemekten, devrimci, Partili, Parti taraftarı sıfatlarını etiket olarak taşımaktan geri durmayacaksın! Gerçekte Partiyle, mücadeleyle bağın pamuk ipliğine bağlı olacak, mevcut düzenle bağın halatlarla kurulu olacak! Üstüne üstlük...

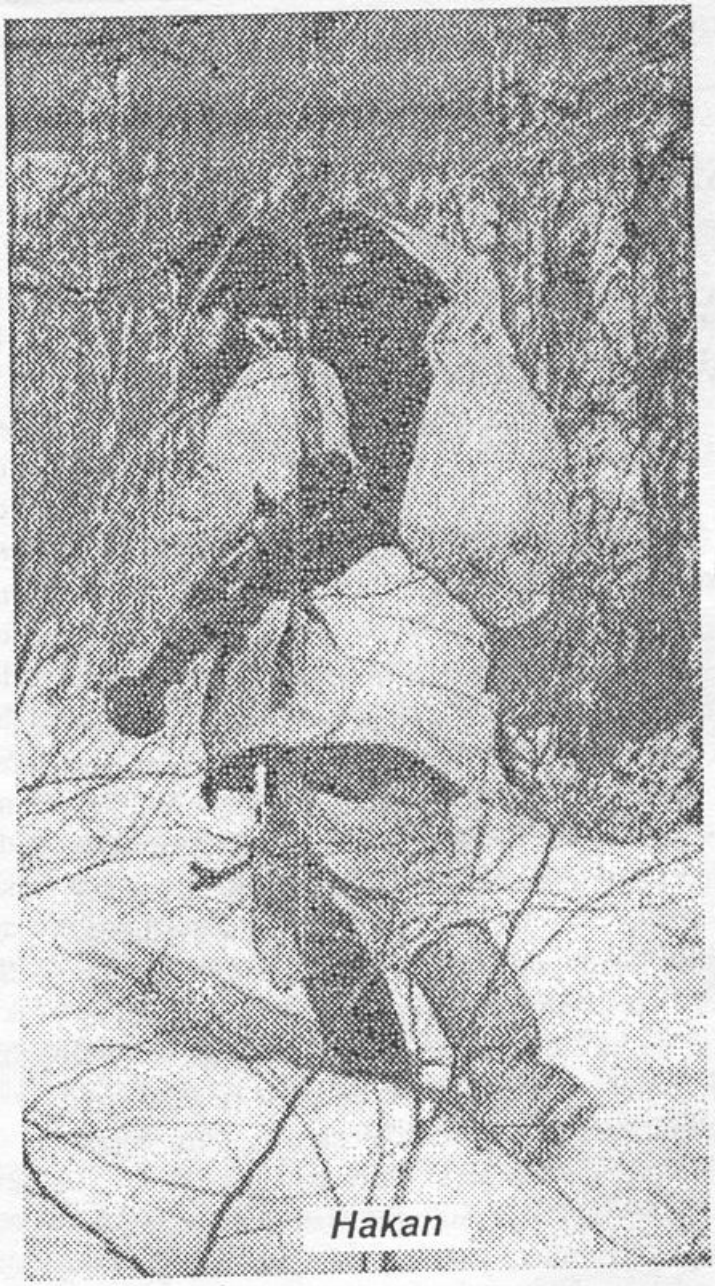
Hakan

Nice kan, nice can, nice emek pahasına yaratılmış değerler karşısında namuslu, onurlu kalmış yanın coşkulanacak, o coşkunlukla silkelenecek belki de; ama namussuz, onursuz burjuva yanın "yarattığımız değerlere değer katın, devrettiğimiz kızıl bayrağı daima ve daha da yüksekler-de dalgalandırın" diyen şehitlerimizin çağrısı karşısında, senden Partiye, mücadeleye olan kat-

kını yükseltmek beklenirken "ailem, eşim, çocuğum, evim, arabam..." tasasına düşecek!

Bedel ödemekten kaçan böylesi rahat bir devrimciliğin iktidar bilinciyle donanması; iktidarın oluk oluk kan, milyon milyon can pahasına kazanılacağını bilince çıkarması ve bu bilince uygun bir pratik sergilemesi ne oranda mümkündür?

Çok düşündüm: Söylemdeki "sol"culukla pratikteki sağcılık; bedel ödemeyi göze almış, sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getiren devrimcilikle, sözünü ettiğim iyi günlerin, rahat "devrimci"liği arasındaki çelişkinin nedenleri üzerine...

Biçimsel olarak bakıldığında kimisi açısından keskin "sol"culuk emperyalistlerin sunduğu olanaklara tamamen bağlanmanın fazla tepki toplamaması için kullanılmış bir sıçrama tahtası, yani mücadeleden kaçışın bahanesiydi... Önce sıçrama tahtasına çıkılır, ritmik hareketler eşliğinde yükselinir... Ardından... Hedefte daha yüksek bir nokta olmadığı için, yerçekiminin yasalarının kaçınılmaz hükmü gereği alçaldıkça alçalınır, düştükçe düşülür, yerin yedi kat dibine kadar. Ancak bu sona giden yolda gerekçeler bol ve hazırdır: "Çok emek verdik, olmuyor", "bu halkla olmuyor", "bu yolla olmuyor", "bu Partiyle olmuyor", "bu önderlikle olmuyor", "falanca kişiler iyi ama filanca kişilerle olmuyor", "şu kişinin olduğu yerde bir dakika bile durmam" ... "Çok emek verdim" denilmesine bakmayın. Zerre kadar emekçi ruhu yoktur. Emek veren, emeğin kadrini bilen emeğine saygısızlık eder mi, bu kadar çabuk vazgeçer mi? Sözüm ona devrim için yanıp tutuşuyor kendisi, gerekçelerde, ama ... ama, gelin görün ki dışındaki nedenlerden artık vazgeçiyor. İyi de nereye gidiyorsun?! İyiye, güzele, doğruya varmada "ayak bağı" olan "kötülük"leri sayıyorsun, "ağlayıp sızlanıyorsun", "yakınıyorsun". Sonra... Sonra kötüye, yerin yedi kat dibine gidiyorsun! Bırak "kötü"ler gitsin oraya; tabi ki sen iyiysen. İyiden, güzelden, doğrudan yanaysan. Sen yerin yedi kat dibini tercih ediyorsan, demek ki... demek ki... Bırak da adı konsun gerçekliğin; "nehir bir gecede donmaz"mış.

Kimisi açısından kapitalizmin yaratıcılığı körelten işbölümünün robotlaştırdığın kişiliğin ev ile iş arasında rutinleşen yaşamında bir solukta derneğe gidip gelmek, ülkeden "ses" beklemek. Ama sadece o kadar... Bu ele alışla "soluk" olanın da bir süre sonra "sıkıcı", "rutin" olarak görülmesi kaçınılmaz.

Kimisi açısından...

Neyse bu kadarı da yeter!

Biçimsel farklılıklar taşısa bile böylesi durumlar özünde nasıl değerlendirilmeliydi, nasıl açıklanmalıydı? Çok açık ki devrimci kişilik, TKP/ML'nin savaşçı kişiliği özümsenmemişti. İktidar bilinciyle donatılmamıştı. Doğal olarak iktidar savaşının gerekleri yerine getirilmiyordu. Düşünsenize; devrimcilik, mücadele içindeki varlığımız sınıf mücadelesinin objektifliğini kavramış bilincimize değil; dışımızdaki nedenlere, en kaba haliyle ülkeden gelecek "ses"lere bağlıydı. Ülkeden gelecek "ses"lerin mücadele coşkumuza coşku katacağı gerçeğine diyeceğim yok, ancak ... varsayalım ki hiç "ses" gelmiyor, sınıf mücadelesinin çalınmasını emrettiği senfoniye kim ses verecek, bu görev kimin olacak? Bu görevle yükümlü olanlar ülke sınırlarıyla mı belirlenecek? Ölçütümüz Kapıkule'nin ötesi, berisi mi olacak? Öyleyse nerede sınıfların, ideolojilerin evrensel olduğu gerçeği, nerede ülkelerin değil ilkelerin insanı olma ereğimiz?

Çok açık ki, böylesi bir "devrimcilik" ideolojik olarak erozyona uğramıştır, proleter devrimcilikle alakası yoktur. Dışında esen rüzgarlarla bir o yana, bir bu yana sallanan yaprak misalidir. Böylesi bir "devrimcilik" sınıf mücadelesinde istikrarlı bir hat tutturamaz, sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getiremez. Zaten getiremiyordu da ve getirmiyor da.

Peki, sözünü ettiğim bu gerçekliği kavrayışım o gün ne boyuttaydı? Elbette ki bugünkü, bu yazıda ifadesini bulduğu boyutta değildi. Nerede görüyorum bu gerçeğimi? Pratiğimde...

Söylemimle pratiğim arasındaki çelişkiyi gördüğümü düşündüğüm koşullarda ülkede mücadele etme isteğimi Partiye bildirmiştim. Bu arada babamla da kavrayışım oranında tartışıyordum bu çelişkili durumu. Anlatılan biraz da kendi "hikayesi" olduğundan kimi zaman sessizce geçiştirmeyi, kimi zaman da sekterleşerek bu gerçeği yok saymayı seçiyordu.

Ülkeye gitme isteğime yönelik Partiden olumlu yanıt aldığımda konuşmuştum bu durumu kendisiyle. "Gideceğim" demiştim. İşte "zurnanın zırt dediği yer"di burası. Kendisi ve kendisi

gibilerin mücadele içindeki duruşuna ilişkin eleştirilerim karşısında "öyle olmadığına yönelik" savunma mekanizmaları geliştiren babamın, oğlunun mücadelenin sıcak alanlarında yer alacağını söylemesi karşısındaki tavrı mücadele ve Parti karşısındaki duruşunu tüm çıplaklığıyla gösteriyordu:

"Gidemezsin."

"Neden?"

Yanıt yok.

Partiyle, mücadeleyle beni tanıştıran babam bana "gidemezsin" diyor. Mücadele etmek kötü değil; hatta savaşı büyütmemek önemli bir eksiklik... Ama savaşı büyütmek için mücadelenin kızgın ateşinde yerini almak isteyen "benim oğlum" olunca durum değişiyor. "Gidemezsin"... Yani mücadele edemezsin.

"Neden?"

"Sen daha gerisin; birçok şeyi kavramış değilsin... kavrasan neyse git derim."

"Kavranması gereken ve de bunun sınırı ne? Nereye kadar kavrayınca mücadelenin neresinde yer alabiliyor insan? Nedir bunun kıstası?

Yanıt yok... "kem-küm"ün dışında yanıt yok.

Yanıt yok ama yanıt açık; kıstas "ben."

Yapılmak istenenler yanlış değil; hatta yapılması zorunlu. Ama "benim oğlum" yapmak isteyince durum değişiyor. İyi de, iyi, güzel, doğru olanı yaratma mücadelesinin kendisi de iyi, güzel ve doğruysa niye kendi oğlunu iyi, doğru, güzel olandan uzak tutmaya, ondan mahrum etmeye çalışıyorsun? "Benim oğlum" ile mücadele arasında tercih edilen mücadele değilse, demek ki mücadelenin iyi, güzel, doğru olduğu noktasındaki kavrayışımızda bir sorun var. Demek ki iyinin iyiliğinin, güzelin güzelliğinin, doğrunun doğruluğunun gerçekte bilincinde değiliz. Mücadele ateşinin insanı kötülüklerden arındıran gerçeğinin farkında değiliz.

Babamla yaşadığım bu tartışmadan kısa bir süre sonra ülkeye geliş hazırlıkları için evden ayrıldım. Telefon açtım aileme... Annem hüngür hüngür ağlayıp duruyordu; ağlamaktan konuşamadı bile. Babam... babamsa beni aktif mücadeleden uzaklaştırabilmek için yüz yüze olduğumuzda ifade etmeye yüzü tutmayacak teklifler yapıyordu telefonda: "oğlum gel, sana dükkan açalım, ev tutalım". Tıpkı emperyalistlerin kendisine sunduğu bir dizi olanakta ifadesini bulan "sus payı"nı öneriyordu bana babam. Beni Partiyle, mücadeleyle tanıştıran babam ne hallere düşüyordu.

Bu "sus payları"yla beni yolumdan döndüremeyeceğimi o da biliyordu. Hatta bu davranışının saçmalığını da. Bu davranışı istediği yankıyı bulmayınca bir başkasını deniyordu, bunun da saçmalığını bile bile: "Gelmezsen intihar edeceğiz". Saçmalığını bile bile çıkıyordu bu sözler ağzından. Çıkıyordu, çünkü devrimci saflara gelirken taşıdığı bir dizi feodal değer yargısı değişip dönüşememişti. Açığa çıkma zemini bulmamış bir dizi geriliği, Partinin yaşadığı olumsuz süreçlerde Parti değerlerinden uzaklaşmasına da paralel bana karşı böylesi olumsuz yaklaşımlar sergilemesine neden olabiliyordu.

Ona göre, onun koruyup kollayabileceği bir yerde, dizinin dibinde, gözünün önünde olsam olmaz mıydı... Ne yaparsam gözünün önünde, dizinin dibinde yapsam...

İyi de kimi kimden koruyacaksın? Olumsuz bir gerçeklikten kurtulmanın yolu olarak gerçekliğe gözlerini kapayanların kendisi aslında çaresizlik girdabında korunmaya muhtaç olandır. Aç, vahşi bir aslanın karşısında gözlerini kapasan ne yazar? Hele ki yanı başındakine "sen de gözlerini kapa" diyorsan, ona yardım mı ediyorsun, yoksa sonuna ortak mı?

Ya ben... beni nasıl etkilemişti bu telefon konuşmaları? Bugünkü gibi çözümleyebiliyor muydum ailemle olan ilişkilerimi?

Anne ve babadan uzak geçen uzun yılların çocuk bilincimde derin izleri vardı. Beni yanlarına aldıklarında onlarla ilişkim karşılıklı olarak sanki geçen yılların boşluğunu da dolduracak yoğunlukta yaşanıyordu. Bana olan sevgilerini pratikte daha yoğun olarak yansıtıyorlardı. Karşılıklı olarak daha fazla bağlanmıştık birbirimize. Hele babamın beni Partiyle, mücadeleyle tanıştırması, mücadele içinde birlikte oluşumuz daha fazla bağlamıştı beni ona.

Bilincimdeki değişime, gelişime paralel mücadele içindeki duruşuma/duruşumuza ilişkin eksikliklerle dolu gerçekliğimizi görme ve kendi açımdan bu eksiklikleri aşma yönlü pratiğe girmeme rağmen babamla aramızdaki ilişkinin niteliğini masaya yatırmamıştım. İlişkimizde duygularıma yön veren feodal yönler ile devrimci yön-

leri ayrıştıracak sağlıklı bir değerlendirmeye girişmedim. Feodal yönlerim engelliyordu böylesi bir muhasebeyi... Çünkü Partinin doğrularına göre kendimi aşma, yeniden yaratma çabalarımla birlikte ondan uzaklaştığımı da hissediyordum. Geçiştiriyordum...

Aslında yapmam gereken geçiştirmek değil, tüm çıplaklığıyla bu noktadaki gerçekliğimle yüzyüze gelmekti. Gerçeklik olumsuzluğumsa aşmak için en başta olumsuzluğumu açığa çıkarma bilinç ve cesaretini göstermekti.

O gün bu noktada o bilinç ve cesareti göstersem şu gerçeğe ulaşmam hiç de zor olmayacaktı: sevgi, bağlılık tarafların karşılıklı ilişkilerinde, emeklerinde anlam buluyordu. Partinin değerleriyle bütünleştiğim oranda babamdan uzaklaşıyorsam; babamın hangi yönlerinden uzaklaşıyordum? Bu yönlerden uzaklaşmak kötü müydü? Elbette ki babamın geri yönlerinden uzaklaşıyordum ve bu durum hiç de kötü değildi. Yakınlaşma, bağlanma nerede oluyor ve nerede olmalı? Bütün mesele bu soruya doğru yanıtlar vermekte... Bizi aynılaştıran, yakınlaştıran geri yönlerimiz mi, ileri yönlerimiz mi? Geri yönlerimizse, o yakınlaşmadan yana taraf olmamak, o aynılaşmayı temellerinden dinamitlemek gerek... Yakınlaşmak, aynılaşmak iyi ama ilerinin geriletilmesiyle değil, aksine gerinin ileriye taşınmasıyla.

Karşılıklı taraflar belirliyor ilişkinin gidişatını. Her ilişkide böyle. İleriysem, yakınlaşmamız gereken yerde ileriyse, geri olanı gerilikleriyle uzlaşarak taşıyamam ileriye. Ben ileriye taşıma çabası içinde olurken; geri olan da yanıt olmak zorunda ilerleme çabasıyla...

Eğer babam yakınlığımızın sürmesini istiyorsa; ilişkimizin alması gereken yeni biçimde ve yerde, yani benim nezdimde varılmış ileri noktada sürebileceğini görmek zorundaydı ve ben sevgimizin bu noktada ancak ve ancak bu noktada geçmişe göre daha da fazla büyüyebileceğini hissettirmeliydim.

Hakan

Ama yapmadım... Feodal yönlerimden beslenen ve kendi gerçeğimle yüz yüze gelmemi engelleyen geçiştirmelerim oldu.

Yaşanan, mücadele ile aile arasındaki çelişkinin tezahürüydü. Bu çelişki en kaba haliyle, bir boyutuyla çözülmüştü belki... Mücadele için ülkeye ulaştırılmayı bekliyordum. Ancak...

Bir sağlık sorunum yeniden açığa çıkmıştı, kırsala gidemeden. Bu sorunla kırsalda zorlanacağıma dair görüşler dile getirilmişti. Gerçekte bu sorunun gerilla bölgesinde nasıl olumsuz etkileri olabileceğini bilemiyordum. Ama ortaya çıkan bu sağlık sorunuma rağmen kırsala gitme ile tedavi olduktan sonra gitme arasındaki çelişkide hemen gitme yönünde ısrarcı olmadım, olamadım. Belki de olması gereken ile eksikliklerimden, zaaflarımdan beslenen yönüm örtüşüyordu o anki kararda. O anki içinde bulunduğum durumu düşünüyorum da; kafamda yeterince çözümlenmemiş çelişki, mücadelenin kızgın cephesinde yerimi almamı engellemezdi. Ama zamanında açığa çıkartılıp doğru yöntemlerle çözümlenmeyen tüm çelişkilerin çözümünün güçleşmesi gibi bu çelişki de zamanında çözümlenmediğinde zamana ve koşullara göre yaratacağı tahribatlar da büyük olacaktı; niyetlerden bağımsız olarak böyleydi. Bu nedenle bireyin kendisinin bir şekilde hissettiği, ancak henüz çevresine yansımayan zaaflı gerçekliğini açığa çıkarması, görmesi, göstermesi ve aşma çabası içerisine girmesi bir zorunluluktu.

Ben ne yapmıştım?

Sağlık sorunumu çözdükten sonra kırsal alana gitmem yönündeki görüşü, kafamda çözümlemediğim çelişkilerden de beslenen bir biçimde onaylamıştım. Tekrar ailemin yanına dönmüştüm. Bir nevi, dizlerinin dibinde, gözlerinin önündeydim artık. Onların bana dair istemlerine uygun bir pratik içine girdiğimi düşünüyorlardı. Bu durumu kabullenemiyordum. Ama öyle değil miydi; bir geri adım değil miydi benimki? Belki onların düşündükleri boyutta değil ama öyleydi. Ancak yaşam bu geri adımın onları daha da gerilettiğini gösterecekti. Onlardaki gerileyişler; insanlığın en ileri değerleri olarak proletaryanın değerlerini özümsemeye, Proletarya Partisinin yönelimine göre şekillenmeye çalışan beni onlardan daha da uzaklaştırıyor; sevgimizin, bağlılığımızın burjuva-feodal değerler zemininde insani ö-

zünü yitireceği gerçeğinden dolayı onları ilerletmek için benim açımdan yapılacak en iyi şeyin onların gerilikleriyle uzlaşmamak olduğunu pratikte kanıtlıyordu.

Tedavi olmamın ardından; bazı gerçekleri anlamak için dar deneyci olmanın gereği yok dersini de çıkartmış bir şekilde, büyük bir coşkuyla tekrar ülkeye geldim. Partinin yöneliminin kendimizi sarsmamızı sağlayan olumluluğunun etkisiyle başka yoldaşlar da vardı ülkede görev almak üzere birlikte yola çıktığımız. İçlerinde Hakan Karabulut yoldaş da vardı.

Ülkeye birlikte geldiğimiz yoldaşlardan biriyle önce şehirde Parti taraftarına ait bir eve bırakıldık. Evdekiler tarafından ne kadar da sıcak karşılanmıştık. "İki çocuğumuz vardı, şimdi dört oldu" diyorlardı. Partinin girdiği yönelim herkes gibi onları da etkiliyordu. Herkes kendi payına ders çıkartıyordu geçmiştin. Geçmişte mücadeleye, Partiye yeterince katkı sunamadıklarını, bu durumun ezikliğini de yaşayarak ifade ediyorlardı. Bu olumsuz durumda hem kendi hem de Partinin payını görebiliyorlardı. Partinin "geçinmeci kitle çizgisi" olarak mahkum ettiği yanlış yaklaşımları bilimsel olarak çözümlemesi, kendi hatalarına karşı amansız olması ve tüm bu dersleri Parti kitlesine kavratma çabası sevindiriyordu onları. "Ne ekersen onu biçersin" sözünü sık sık yineliyorlardı. "Mevcut düzen zaten insanların mücadeleye daha fazla katkı sunmasını, kitlelerin mücadeleyi omuzlamasını engellemek için elinden geleni ardına koymuyor. Bilinçli bilinçsiz, bir şekilde biz de etkileniyorduk. Üzerimize düşenleri yapmada bazen daha tereddütlü davranabiliyorduk. Yol göstereceklere ihtiyacımız vardı, tam da bu durumlarda... yanlışımız nedir, doğru olan ne... Partinin doğrularını bize taşıması gerekenler "bu insanları daha fazla mücadeleye katmak için, onlardan daha fazla şey istemek için ben de onlara bilinç götürmeliyim, vermeliyim, Partinin öncülüğünü hissettirmeliyim" diye düşünmüyordu ki. Bize bir şey vermeyince, istemeye de yüzü tutmuyordu. Kimisi de biz "Parti şöyle eksiktir" diye bir söylesek o iki söylüyordu... Öyle şey mi olur! Olan kime oluyor? Tabi ki Partiye... Biz yanlışlarımızı görüp daha fazla katacaklarımızı katmamış oluyoruz. Ama artık herkes ders çıkarttı. Çıkartmayanlar da çıkartmak zorunda. Parti adına, Partinin ismini kullanarak bize geliyorsan, bizden isteyeceksin, her defasında Partiye daha fazla katkı sunmamızı isteyeceksin. Bunları yapmayanı kapının önüne koymak bizim görevimiz. Partinin de bizden bunu beklediğini düşünüyoruz" diyorlardı.

Bu sözleri Parti taraftarı bir aileden duymak bizi ne kadar mutlu etmişti. Partinin statükoları sarsan yönelimine yönelik coşkumuz daha bir kamçılanmıştı.

Evinde kaldığımız bir başka kadın taraftarımızın tavrı da farklı değildi. Bir işyerinde çalışıyordu ve saatlerce gece yarılarına kadar çalışmasına rağmen çok az maaş alıyordu. Partinin bir dizi isteği, beklentisi üzerine bu işyerine girmiş. Yaşamın tüm zorluklarına rağmen "koşullar olsa da daha fazla katkım olabilse Partiye" diyordu. Yurtdışı geliyordu aklıma. Kuşkusuz orada da vardı böylesi insanlar. Ama sınıf mücadelesinin beklentilerine yanıt olacak boyutta değil. Bir yanda tüm olanaksızlıklara rağmen Parti karşısında sorumluluklarını yerine getirmeye çalışan ve bunun mutluluğunu yaşarken "keşke daha fazlasını yapabilsem"in tasasını yaşayan taraftarlar, diğer yanda onca olanakları olduğu halde... söylemeye bile dilim varmıyor.

Bir an evvel varmak için sabırsızlandığımız dağlardan gelen bir ölüm haberiyle sarsıldık. Şehit düşen yoldaşlarımız; Hakan Karabulut... Bizimle birlikte gelmişti ülkeye ve daha yeni kavuşmuştu gerillanın zafer namlularıyla özgürleşen dağlarımıza, dağlardaki yoldaşlarımıza. Her şehidimiz etkilerdi beni; mücadele karşısındaki duruşumu sorgulatırdı bana. Tanıdığım, Partinin girdiği yönelimle birlikte aynı bilinci, duyguları paylaşan ve yaşadığımız ortak coşkuyu dağlara taşımak üzere birlikte yola çıktığımız bir yoldaş olunca şehit düşen, etkisi daha fazla olmuştu üzerimde. Vakit kaybına tahammülüm yoktu; bir an evvel ulaşmalıydım menzile, Hakan yoldaştan boşalan mevziyi ben doldurmalıydım. Bir Hakan da ben olmalıydım. Acaba yurtdışındaki yoldaşlar ne düşünmüşlerdi onun şehit düşmesinin ardından? O, bir emperyalist ülkenin vatandaşı olmanın sağlayacağı tüm olanakları elinin tersiyle itmişti; birçokları tam tersi arayış içindeyken. Büyük dünyaların umutlarını sırtlanarak, kurtuluşun şah damarı gerillayla paylaşmak için yokluğa, zorluğa yönünü en önce o dönmüştü cephe gerisinden dağların doruğuna. Kolay değil, zoru

tercih etmişti. Yenilgiyi değil zaferi. Zaferi kazanmayı hedeflemişti. Benim, bizim, savaşçı Partinin cephe gerisini inşaya soyunan tüm yoldaşlarımız için örnekleşmişti.

Ve nihayet ulaşmıştım dağlara, dağlardaki gerilla yoldaşların yanına.

Mücadeleye girdiğimden beri nice çelişme/çatışmanın ardından varılmış irili ufaklı hedeflerden sadece biriydi mücadelenin bu cephesinde yerimi alışım... Ama sadece birisi.

Bazen çatışmalar, çelişmeler sorunlarla dolu süreçlerde bunaldığımız; "sorunsuz", "dingin", "huzurlu" ortamların hayalini kurduğumuz zamanlar olmuştur. Sorunsuz, çelişmenin/çatışmanın olmadığı koşullar olabilir mi insan için? Olabilir... ancak ve ancak ölüm halinde. Kapsamlı toplumsal sorunların, çelişmelerin çözümü hedefiyle yola çıkmış bir Komünist Partisinin ve onun örgütlü bireyinin çatışma/çelişmenin olmadığı ortamların arayışına girmesi, hedefleriyle tezatlık oluşturan ne kadar da apolitik bir yaklaşım. İstesen de istemesen de yaşamda çelişme var, olacak... Tüm toplum gibi birey bu gerçeklikten bağımsız olamayacak. Bir çelişmenin çözümü insan için yeni bir çelişmenin başlangıcı olacak. Gelişme ancak karşıtların mücadelesiyle sağlanacak. Kaçışın bir biçimi olarak çelişmelere gözlerimizi kapamak değil; çelişmeler deryasına dalmak gerekir gelişebilmek için... elbette bilimle dalmak.

Her çelişme yerini yeni bir çelişmeye bırakacağına göre çözümünün ardından doğal olarak gelişmenin bir ürünü olarak varılmış her hedefin, her zirvenin ardından yeni zirvelere gözünü dikmesi gerekir insanın.

Ve işte varılmış bir hedef olarak mücadele-i gerilla cephesinde yerini alışım bir son değil; yeni bir başlangıçtı benim için.

En son söylenecek olanı şimdi söyleyerek devam edecek olursam... Yaşamımda hiç tanık olmadığım yoğunlukta, geçirdiğim bir yıllık gerilla saflarındaki mücadelem şunu gösterdi: Mücadelenin çevresinden merkezine doğru yakınlaştıkça insanın gelişim hızı da artıyor. Artıyor çünkü çelişmeler etkileri boyutuyla çözümünü daha fazla yakıcı bir şekilde dayatıyor.

En basitinden, yaşam ve ölüm arasındaki çelişkinin çok daha yakıcı bir şekilde yaşandığı bu savaş cephesinde iyi ve kötü yönlerimiz, olması gereken ile olan arasındaki çelişme de, olması gereken, iyi yönlerimizin belirleyici olmadığı koşullarda; hele ki boş vermişliğin, olumsuzluklarımıza gözlerimizi kapamanın ürünü olarak çözümsüzlüğün, kararsızlığın yaşandığı koşullarda ortaya çıkacak olumsuzlukların faturaları çok daha ağır olacaktır. Bir zaafımızın ürünü olarak ortaya çıkan olumsuzluğumuzun savaşın acımasız yasaları karşısında "ama"larla başlayacak hiçbir gerekçesi olamaz. Savaşın yasaları izin vermez buna. En iyi ihtimalle, aynı hatayı tekrar etme durumunu ya da hatanın dersini çıkartma şansını bulamazsın... en kötüsü de, hatalarının ağır faturasını yoldaşlarına, Partiye yaşatırsın.

Oysa ki mücadelenin bütün cephelerinde aynı hassasiyet olsa... Hele bizim için fiziki olarak ölüm değil de, politik olarak ölümse en korkuncu hassas olmamız için zaman ve mekanın ne önemi olabilir ki!..

Dediğim gibi, mücadelenin gerilla cephesinde yerini alışım bir başlangıçtı benim açımdan. Yaşadıklarım, yaşanılanlara tanıklığım bir kez daha kanıtlıyordu bu gerçeği. Mücadelenin her bir aşamasında beklenilenlere yanıt olmak gerekiyordu. Bunun için de var olanla yetinmemek.

Seyit yoldaşı gördüğümde, insan için en büyük engelin hastalıklardan ideolojik olanı olduğunu yaşamın canlı gerçeğinde kavrama şansım oldu. Mücadelenin beklentilerine yanıt olmamanın gerekçesi haline getirilmiş sağlık sorunlarını hatırladım. İdeolojik gerileyişlerle nasıl ki olmayan "sorun" bile sorun olabiliyorsa; ideolojik olarak her yönüyle sağlam bir duruş olan mevcut sorunlarımızın, belki ortadan kaldırmasa bile, etkisini azaltabiliyordu.

Gerilla olarak halkın karşısına çıktığımda, iyi ve kötü yönleriyle halkın yaşam gerçekliğine tanık oldum. Ve halka, kurtuluşu uğruna çok şeyler söylenen halka, halkın gerçekliğine ne kadar yabancı olduğumu gördüm. Küçük burjuva aydınının ya da kimilerinin yurt dışında sıkça rastladığım tasasız ve tereddütsüz mücadeleye atılmamanın sığınağı olarak gündeme gelen yaşamdan, halkın gerçekliğinden kopuk tartışmalarını hatırladım ve tiksinti duydum... aynı zamanda böylesi ortamları paylaştığım ya da zemin sunduğum oranda kendimden.

Soyut gerçek yoktu; gerçek daima somuttu. Söylediklerimiz, yaptıklarımız gerçeğin açığa çı-

kartılmasına ve olumsuzsa eğer değiştirilmesine hizmet etmeliydi. Küçük burjuva kökenli yoldaşların bu doğru yaklaşım karşısında yaşadıkları çelişkileri, değişim sancılarını gözlemledim yaşamın ayrıntılarında. Gerçekliğe gözler kapanmadığı ve değişme çabası içinde olunduğu oranda değişiliyordu da. Ancak küçük burjuva yaşam tarzına duyulan derin özlemlerin, içinden gelinen bu sınıfa ihanet edip etmeme noktasında yaşanan gerçek anlamda belirsizliğin ürünü olarak gerçekliğe gözler kapandığında, değişme çabası bir kenara bırakıldığında proleter duruşa gelememe, ayak direme başlıyordu. Bu durum insanı geliştirmediği gibi daha da geriletiyordu. Kişi açısından böylesi en kötü durum dahi saflar açısından kötü sayılamazdı. "ya dışındasın çemberin ya da içinde..." içinde gözüküp dışında olmaktan ve kendini başkalarını kandırmaktansa bırakalım tüm çıplaklığıyla açığa çıksın gerçeklik.

Bir ayağı düzende bir ayağı devrimde ya da bedensel olarak burada kafa hala orada derler ya hani... En kabasından, inceltilmiş biçimlerine kadar çok çeşitli biçimlerde kendini gösterir bu tür durumlar. Öyleleri vardır ki, tartışmalarda dar da kalmasın diye öğrenmiştir yarım yamalak Marksizm'in temel kavramlarını, yine o yarım yamalak bilgisine rağmen Parti sorunlarının çözümlerinde de çok iddialıdır söylemi... "Şöyle eksiktir, böyle yapmalıdır."

Devrim için Komünist Partisinin varlığı, olmazsa olmaz mıdır?

Kesinlikle öyle!

Çelikten disipline sahip, değil mi?

Elbette ki!..

Sonra, 24 saatini devrime adamış olmak gerekiyor mu demiştin?

Evet...

Bu ve buna benzer diyalogların keskin onaylayanı olunmasına rağmen disiplin, her anı ile örgütlü olmak sıkar kimilerini. Çelikten disiplin. 24 saati devrime adamak gereklidir ama... "Ama"nın ardından "ben" konuşur. Evelenip gevelenerek dile gelen gerekçelerin özü aslı şudur: "Ben disipline, örgütlülüğe gelemem". Disiplin, örgütlülük bir işkencedir onun için; böylesi ortamlardan kaçmaya çalışır. Saflarda "özel yaşam" olanakları arar; teorisini de yaratır. Dışında olamaz, içindeyse hiç... içinde görünüp dışarıyı yaşamak; bir nevi idare etmek en iyisidir onun için.

Bana gelince...

Yurt dışından ülkeye gelme kararını verirken genel olarak yadsıdığım gerçekliğimi, yaşamın ayrıntılarında da yadsımamın ne kadar gerekli olduğunu gördüm. Geçmiş maddi yaşam koşullarımın düşünce ve yaşam tarzımdaki etkileri birer birer açığa çıktı. Meğer şimdiye kadar yadsıdığım aysbergin görünen yüzüymüş. Yaşam pratik gösterdi bu gerçekliğimi; görmek istemediğimde gözüme soktu tüm acımasızlığıyla, iyi de oldu.

Ölümle yaşam çatıştı kıyasıya. Sırrına erdim ölümsüzlüğün.

Ve şimdi ben büyüyen kavgamızın ihtiyaçları artmışken vardığım aşamayla yetinmeyi aklımın ucundan bile geçiremem. Kesinlikle zorunludur yeni zirveleri hedeflemem. İdeolojide derinleşmem, siyasette yetkinleşmem, örgütsel yaşamda ustalaşmam... Çünkü akıp giden zamanda yeni eskimeye ve bugünün yenisi yarının yenisiyle eskimiş olarak çatışmaya mahkumdur.

En başta söylemiştim, babam bir kişilikti, bir prototipti. Onun yaklaşımlarında niyetlerden bağımsız olarak bir sınıf konuşuyordu. Eskiyi temsil eden bir sınıf. Ve bağrında yeni olanla çatışıyordu eski.

Ve sen baba! Oğlunun yaşamını anlamlı kılacak çok önemli bir olaya, mücadeleyle tanışmama vesile olan babam!

Bunca yaşananın ardından gözlerini kapayamaz, kulaklarını tıkayamazsın olup bitene.

Değişmelisin.... Değişmek, özgür geleceği muştulayan halayımızda oğlunun omuzundan tutmak zorundasın.

Ve değişebilirsin!

Yeter ki gerçeğe gözlerini kapama.

Yeter ki, kulak ver oğluna.

Kulak ver yeniye.

Kulak ver Partiye.

Çok değil, şimdilik biraz bilinç, biraz cüret...

Vur eskiye yıkılsın, omuz ver yeniye yeşersin!

PROLETARYANIN, MLM PARTİNİN GÖZÜNDEN GENÇLİĞE BAKIŞI VE HALK GENÇLİĞİNİN GELECEKLE BULUŞMA KAVGASI OLARAK SİYASALLAŞTIRILMASI-ÖRGÜTLENMESİ VE SAVAŞMASI ÜZERİNE (IV)

TARİH YAPMAK İÇİN TARİH BİLİNCİ ŞARTTIR! KİMİN ZAFERE, KİMİN YENİLGİYE MAHKUM OLDUĞUNU BİLMEK İSTEYEN HERKES BU CEVABI GEÇMİŞİN İNCELENMESİNDE BULABİLİR!

Tarihsel olarak içinde bulunduğumuz çağ emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Bütün her bir şeyin, parçalardan oluşması gibi insanlığın zaman içinde var olmaya başladığı andan itibaren var olan ve insanlığın yer yüzünde tükenişine kadar sürecek olan bir olgu olarak tarih dediğimiz şey de insanın ekonomik-siyasi ve bilimsel olarak gerçekleştirdiği genel nicel ve nitel dönüşümlerle kazanarak çeşitli tarihsel dilimlere ayrılmaktadır. Buna göre, bilinen insanlık tarihinin tam olarak nerede, hangi zaman diliminde başladığı henüz kesin ve tartışmasız bir doğrulukla tanımlanmamasına rağmen, yine de bilinebilen insanlık tarihinin yaşanmış evrelerinin olgularını doğru ve yanlışlarını tartışma konusu yapamayacak ölçüde gerçekçi olan [illegible] tarihi dilimini biliyoruz. Ve bu tarih Marksist tarih bilincine göre şimdi beşinci evresini de yaşamış olarak ve esas olarak da bu dönem tali olandan esasa; egemen olma durumuna gelmek üzere devinmektedir. Yani emperyalizm ve proleter devrimler çağı; yani emperyalizmin çürüyen genel bir sistem olarak tarihin çöplüğüne gömülme sürecini yaşadığı ve bu sistemi mezara gömme tarihsel görevini omuzlayan proletaryanın da tarihe tam ve genel damgasını vurmak üzere bu çürümüş ve gerici sistemle bir ölüm-kalım mücadelesine girerek egemen olmaya çalıştığı ve bu tarihi sürecinin ardında bu nedenle emperyalizm ve proleter devrimler çağı olduğudur! Bu tarih, başından da belirttiğimiz gibi hasbelkader bir doğa olgusu ve bu olgunun evrimi değil, bizzat insanın yapıtıdır. Evet tarih bir yapıttır. Bu yapıtın sahibi halktır. Tarihi halk yaratmıştır. Köleci efendilere karşı kölelerin, toprak ağalığı ve asillere karşı, beylere, kotralara karşı burjuvazi ve köylülerin son 150 yıldır da burjuvaziye karşı proletaryanın önderlik ettiği mücadelelerle bu tarihin yapımı devam ediyor. İlk evresi ilkel komünal toplum diye tanımlanan bu tarih, birinci büyük gelişimini mükemmel bir dönüşüm olan komünizmle tamamlayacaktır. Doğadan gelmiş olarak, uzun zahmetli bir süreçte adeta sürünerek yol almış, rahmine düşmüş sınıflı çelişkilerle köleci toplum ayağa dikilmiş, feodalizmi yürümüş, kapitalizmle koşmaya başlamış ve 1917 Ekim devrimi ile büyük tarihi hedefine varmak üzere de proletarya devrimleri ile depara kalkmış olan ezilen, sömürülen, köleleştirilen emekçi sınıflar, hem emek sürecinin gelişimine ve hem de insanlığın doğaya mutlak hakimiyetine doğru giden gelişimini tamamlamak üzere yaşadığı gelişimi, ekonomik, siyasi, kültürel ve bilimsel olarak kendini yeniden gerçekleştirmek üzere kendisinden kaynaklanan ve kendisinin gelişimini ketleyen her tür prangayı sökerek, onları doğanın kendisini önleyici yönlerine vurup doğayı kendi kölesi haline getirecek şekilde tamam-

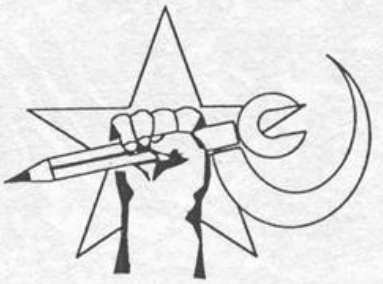

layacak çıldırtıcı güzellikler ve gürül gürül akmakta olan özgürlüklerin parlayan kapısından içeri dalacaktır komünizme! İlkellikten, zorunluluktan sıyrılıp mutlak özgürlüğe kanat açacaktır. İşte tarihin birinci büyük devrimi ve yadsımanın yadsıması yasasının insanlık ailesindeki görkemli zaferi böyle tamamlanacaktır ve bunun tarihi onuru da proletaryaya düşmüştür.

Her tarihi evrenin bir engelleyicisi ve bir de engelleneni vardır. Her tarihi dönemin gerici ve engelleyici gücü nasıl ki ancak onun engellemekte olduğu sınıf tarafından parçalanması imkanı verdiyse, bugün de emperyalizm ve proleter devrimler çağının da, bu çağın tek tutarlı modern sınıfı proletarya tarafından bu yıkım rolü alınmış olduğundan, emperyalizm, faşizm ve feodalizm tarafından diğer ezilen ve sömürülen sınıflar ancak proletaryanın devrim çizgisini ve yürüyüş güzergahını takip ederek özgürleşebilirler. Proletaryanın dışında ve/veya proletaryanın ideolojisinin önderliğinin dışında hiçbir ezilen devrimci sınıfın iktidar gücü, ilkeli mücadele perspektifi ve geleceğe dair bilimsel ve uygulama ve zafer koşulu bulan bir ufku yoktur. Gençlik de proletarya ve ezilen halkın gençliği olarak, proletaryanın ideolojisi, örgütü ve devrimci stratejisiyle buluşmaksızın, tıpkı ülke koşullarında sık sık gördüğümüz gibi, kampüslerde, okul giriş kapılarında veya meydanlarda acımasızca dövülüp kan revan içinde, karakollara taşınıp, sonra kafası kolu sarılı olarak okul sıralarında "ders görmektedir". Demek ki gençlik kendi kurtuluşunu düşündüğünde ilk olarak kendisini tarih bilinciyle yoklayacak ve kendine soracaktır; Tarih nedir? Bugüne bizi getiren koşullar nedir? Tarih yapanla mı yoksa onu zincirleme çabası içinde olanla mı birlikteyim? Rolüm nedir? Tarih yapanla mı, yoksa onu zincirleme çabası içinde olanla mı birlikteyim?

Bu sorunun doğru cevaplanması önemlidir. Yaşadığımız çağda herkes bir sınıfa aittir çünkü. Çağımızda iki temel sınıf vardır çünkü. Proletarya ve burjuvazi. Ara sınıflar da vardır; Köylülük ve küçük burjuvazi. Ama bu ara sınıflar ülkemizde çıkarlarını komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sınıf çıkarlarında değil, proletaryanın çıkarlarında bulurlar. Ve bu nedenle de proletarya ile birleşmek zorunluluğuyla karşı karşıya gelirler: Tıpkı bir ara sınıf ve aracı sınıf olarak komprador burjuvazi ve toprak ağalarının da "kurtuluşlarını", çıkarlarını, emperyalizmle bütünleşmekte bulması gibi.

Çağımızda iki ideoloji vardır. Burjuvazi ve proletaryanın ideolojisidir. Burjuvazi dünyayı kendi çıkarlarına göre tanımlar. Bütün bir insanlığı kendi sömürücü statüsüne göre düzenler ve bu sistemi "kurtuluş" göstermek için var olan durumu kendi statüsünü meşrulaştıracak şekilde tanımlar, proletarya da özel mülkiyetin ortadan kalkması ve üretim araçlarının bu statüsünden kaynaklı olarak gelişin ve yaşanan her tür eşitsizliğin; işsizlik, yoksulluk, sömürü, zulüm ve savaşların ortadan

kaldırılarak tüm insanlığın uzun, tüketici ve acı veren, kavgalı-dövüşlü dönemini geride bırakarak niteliği evrensel barış, kardeşlik ve özgürlük olan sınıfsız topluma taşımak istemektedir. İdeolojisinin özü budur. İster kadın olsun ister erkek; ister esmer olsun ister beyaz, ister Avrupai ırktan ister Afrikai ırktan olsun her insan, her birey yaşadığımız çağın temel çelişkileri, temel sınıfları nedeniyle ya burjuvadır ve onun çıkarlarının yanındadır, ya da proleterdir ve çıkarları proletaryanın çıkarlarıyla bütünleşmiştir. Gençlik de böyle[illegible]. Ayrı bir sınıf değildir. Ağırlıklı olarak proletarya ve köylülüğün ve küçük burjuva ara sınıfının gençliğidir. Bu kesim gençlik evresi boyunca okulda, köyde, atölyede önüne çıkan her sorunda bu nedenle mutlaka bu iki sınıfın dünya görüşü, sınıf çıkarlarının izini ve ağırlığını taşıyarak gelir. Gençlik dediğimiz kategorik sosyal kesimin dünyası, burjuvazinin kurup sürdürdüğü ve/veya proletaryanın üretimdeki rolüyle yaşayıp onun yasalarına uygun planlayıp kurmaya çalıştığı dünya gibi nesnel değildir. Yaşamın nesnel düşü ütopiktir. Proletaryanın görevi, kendi öncü kurmayı MLM parti vasıtasıyla işçi emekçi gençliğin düş dünyasını proletaryanın nesnel dünyasına yakınlaştırmak ve ayakları yere basmaya başladığı andan itibaren de gençliğinin dinamizmiyle mücadele barutunu arttırarak iktidar mücadelesine daha yüksek bir ateşle yüklenmektir. Yani gençlik de sınıfsal[illegible]. Proletarya ve halk gençliği egemen sınıflar tarafından kendi çıkarlarına hizmet gayesiyle her yönüyle kuşatılıp, oyalanıp aldatılsa da bu geçicidir. Bu sürenin ömrünü kısaltacak ve halk gençliğini, kendi çıkarları için süren iktidar mücadelesine yönlendirip savaşa aktarmak parti ve onun önderlik ettiği bir Halk Savaşı mücadelesi var çünkü.

Demek şimdi gençlik gelecek sorununda daha somut bir olguya geliyoruz. Her bir genç unsurun gelecek mücadelesinde tahlil etmesi gereken şey partidir, Proletarya Partisi. Parlamento ahırını merkez alan tüm partiler burjuva partileridir ve bir de bunun yedekleri vardır: Reformistler, yani o ahırın havasını soluma, tepişme heyecanı duyma ve arpalığından yararlanma temel amaçlı çeşitli gerekçelerle büyük cüsseli hayvanların bacak aralarından sıyrılarak arpalığa yetişme umudunu taşıyan adı şu ya da bu "sosyalist", "işçi", "emek" patentli de olsa, bunlar asıl olanların yedek koltuk değnekleri niteliğindedir. Halk gençliği örgüt ve partiyle kendini bulacak. Gençlik kendi örgütlülüğüyle kendini ideolojik ve siyasi olarak bulma imkanı elde edebilir. Zira çağımızda sınıf mücadeleleri daha önceki çağlardaki sınıf mücadelelerinde ihtiyaç duyulduğundan çok daha fazla örgüte ihtiyaç duyuyor. Hatta örgüt tüm siyasal hedefler için belirleyicidir. Bu örgütlenmeler içinde parti, devrimin merkez kuvveti, merkezileşmiş sınıf gücüdür, ordu bu gücün ateş eden namlusu, cephe ise tüfeğin silip süpürdüğü zalim ve haydutların bıraktığı coğrafya üzerinde yeni iktidarın inşa edilmesi araçlarıdır. Ve gençlik bu üç silahın da ağırlıklı barutudur.

Zira ancak tepeden tırnağa MLM bilimle donanmış, bu bilimi an be an her koşulu ve gelişmeyi kendi şartlarının yasaları içinde tahlil ederek her sürecin getirdiği sorunları çözmede yetenekli her zorluğa ve engeli ortadan kaldıracak araçları oluşturup seferber etmede kararlı bir kurmay geleceği kurmada öncülük görevi yapabilir. MLM parti, içinde yaşadığımız çağın sınıf mücadelesi sürecinde ezilen devrimci sınıfların sahip olmaksızın toplumsal dönüşümde bir adım daha atma imkanı bulamayacağı bir kurmaydır.

Devam edecek...

ŞEHİTLERDEN DEVRALINAN KIZIL BAYRAKLA YÜRÜYOR DEVRİM KERVANI...

GIYASEDDİN YÖRÜK		24.10.78
M. KEMAL ALPINAR	Afyon	18.10.79
HALİL İBRAHİM KATER	Urfa	Ekim 1979
NUBAR YALIM	Hollanda	5.10.83
HIDIR UTAN	Almanya	18.10.83
TEKİN ÇAKMAK	Dersim	30.10.83
HAYDAR ASLAN	Dersim	8.10.83
KEMAL ÖZGÜL	Fransa	10.10.84
SALİH KAYNAR	Fransa	11.10.84
ABDULLAH YILDIR	Fransa	11.10.84
İSMAİL HAKKI ADALI	İstanbul	7.10.88
KEMAL SOĞUKPINAR	İstanbul	7.10.88
FEVZİ YALÇIN	İstanbul	7.10.88
REHA ŞEN	İstanbul	7.10.88
MEDET HOŞAFÇI	Dersim	3.10.90
YILMAZ TALAYHAN	Dersim	3.10.90
HALİL ERCİYES	Dersim	3.10.90
AYHAN ALTUNBAŞ	Dersim	3.10.90